בעזרת השם יתברך

אשי ישראל

השיעור השבועי

מפי פורינו הרה"צ
רבי **יצחק שמואל אהרן לעזער** שליט"א

גליון
תקי"ב

פרשת
אמור
תשפ"ו

השיעור נמסר ביום ד', בשעה 23:30, ניתן להאזין בקו:

בארץ ישראל: 073-388-6654, בארה"ב: 605-477-4445

מספר חדש! **מספר חדש!**

חסדי השם יתברך, זכינו להגיע לפרשת **אֱמֹר**; אצל אנשי־שלומינו מְכֻנֶּה פרשת אֱמֹר בשם **"פרשייתו של משיח"**, ועלינו להבין: מפני־מה דווקא פרשה זו נקראת כך?

בליקוטי־מוהר"ן, חלק א', סימן ב', רבינו ז"ל מתחיל את התורה עם הפסוק הזה - **"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אֱמֹר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לְנֶפֶשׁ לֹא יִטַּמָּא בְּעַמָּיו"**; ואח"כ מזכיר קטע מ'ספרא דצניעותא' הנשמע כדבר־סוד הסתום מפירוש: **'אִיתָא בְּסִפְרָא דִּצְנִיעוּתָא** (זֹהַר תְּרוּמָה קעז.)**: 'מְנוּקְבָא דְּמַרְדְּשְׁקָא מָשַׁךְ רוּחָא דְּחַיֵּי לְמְשִׁיחָא'**; פירוש: בעולמות העליונים, ברוחניות, ישנו 'נקב', שמשם **'מָשַׁךְ רוּחָא דְּחַיֵּי לְמְשִׁיחָא'** - נמשך רוח־חיים למשיח.

ואח"כ מתחיל רבינו את התורה: **"כִּי עִקַּר כְּלִי זֵינוֹ שֶׁל מָשִׁיחַ הוּא הַתְּפִלָּה"**; רבינו מגלה את כל הסוד של ביאת המשיח, ומה יהיה ה'כלי זין' שלו - איך הוא יכבוש את כל העולם, ואיך הוא יחזיר את כל העולם בתשובה... **אנחנו צריכים להכין את עצמנו לזה!**

אכן, זו בוודאי עבודה לא פשוטה - להחזיר את כל העולם כולו להשם־יתברך, וכמו שהנביא צפניה אומר: **"כִּי אָז אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שָׂפָה בְרוּרָה לִקְרֹא כֻלָּם בְּשֵׁם ה' לְעָבְדוֹ שְׁכֶם אֶחָד"**; אבל 'איך' ו'במה' מתחילים? אדם יגיד: 'משיח? אני מחכה לו... "אני רוצה משיח עכשיו!"'... **אבל מוכרחים לתרום ולהשתתף ולעשות כל מה שאפשר כדי להכין את העולם לקראת ביאת המשיח!**

ואם ישאל האדם: איך אכין את העולם? מאיפה אתחיל? התשובה היא פשוטה: אני מתחיל עם עצמי! **כל אחד מוכרח להתחיל עם עצמו!**

רבינו ז"ל אומר (ליקו"מ ח"א סי' עח), שלכל יהודי יש את החלק של משיח; בכל יהוד יש ניצוץ של משיח! מה זה 'משיח'? 'משיח' זו הנשמה שתקרב את כל העולם כולו חזרה אל הקב"ה! הוא יחזיר את העולם כולו אל עולם התיקון כמו שהיה אדם הראשון קודם החטא - לפני שבא הנחש והסית אותו.

ועלינו לזכור היטב, ש'**נחש**' בגימטריא '**משיח**', יש לשניהם את אותן אותיות מלבד הבדל אחד: אצל ה'נחש' יש **נ'**, ואצל 'משיח' יש **מ'** **וי'**, ומה הסוד בזה? האותיות שנותרות אצל ה'**נחש**' - מלבד ה**נ'** - אלו אותיות **ש"ח**, שהן צירוף המילה "**שָׂח**" - לשון **שיחה** זו **תפילה**, ורבינו אומר בפירוש (ליקו"מ ח"ב סי' פג), שהסוד של המשיח הוא 'תפילה', '**מָשִׁיחַ**' אותיות '**מֵשִׂיחַ**' - "מֵשִׂיחַ אֱלֹקִים", כי הוא יגרום לכל העולם כולו שיתחיל לדבר להקב"ה, ויתקיים "**וְאָז אִלֵּם בְּשִׁיר יָרוֹן**".

את המאמר הזה מזכירים בדברי־חרוזים שאומרים בזימון לשמחת חתן וכלה (כך נהוג אצל האשכנזים לכה"פ), ומתחילים ואומרים שם: '**דְּוַי הָסֵר וְגַם חֶרוֹן**' - מתפללים להקב"ה שבזכות השמחה הגדולה של שמחת חתן וכלה שזוכים לעשות עתה [הן סעודת חתונה, והן סעודת שבע ברכות], שיסיר הקב"ה מעלינו '**דְּוַי**' - לשון צער ויגון [כמ"ש (איכה א, יג) "כָּל הַיּוֹם דָּוָה"], '**וְגַם חֶרוֹן**' - שיסיר הקב"ה מן העולם את כל הכעס והקפידות, ויתקיים מה שממשיכים מיד ואומרים: '**וְאָז אִלֵּם בְּשִׁיר יָרוֹן**' - מי שהיה עד עתה 'אִלֵּם', הוא יתחיל לרנן בשמחה ושיר ושבח... זה מבקשים בסעודת של שבע ברכות - כך מתחילים את ברכת־המזון.

ועל זה אנחנו מצפים ומחכים לביאת המשיח, שיתקיים '**וְאָז אִלֵּם בְּשִׁיר יָרוֹן**', וכמוסבר בדברי רבינו ז"ל (ליקו"מ ח"א סי' ס), שכשאדם זוכה להתקרב לצדיק, מה הסימן שאכן הוא זכה להתקרב? שנפתח פיו! עד עכשיו הוא היה בבחינת 'אִלֵּם' שלא מדבר, ועתה התחיל לדבר...

ואם יתמה האדם: עד עכשיו לא דיברתי?! אני יודע לדבר ב"ה... אני לא 'אִלֵּם'... התשובה היא: **אכן אתה מדבר, אבל אתה לא יודע 'איך' לדבר ו'מה' לדבר ו'באיזו צורה' לדבר! רבינו אומר** (ליקו"מ ח"א סי' כט) **על הפסוק** (משלי יט, ב) **"גַּם בְּלֹא דַעַת נֶפֶשׁ לֹא טוֹב" - דְּבוּר שֶׁאֵין בּוֹ טוֹב, זֶה שׁוּם דָּבָר! אם אין 'טוב' בתוך הדיבור, זה הורס יותר ממה שזה פועל! אתה לא יודע 'מה' לדבר ו'איך' לדבר, אז מה אתה רוצה?... על מי יש לך טענות?!...**

ובפרט כשנוגע הדבר לגבי 'שלום־בית' - **כל שלום־הבית תלוי בדיבור!** במסכת כתובות, הגמרא מכנה את כל הענין של

חתונה "**רָאוּהָ מְדַבֶּרֶת**" וכו', שזה סובב על ענין הדיבור; **אדם צריך לדעת "איך לדבר"! וצריכים לקבל הדרכה לזה - הן חתנים והן כלות! עיקר הדרכה של זוגות צריכה להיות בעניין זה של 'דיבור' - איך בונים בית ואיך מדברים! אם יש לאדם את השכל הזה - יש לאדם את 'שלום־בית' שזה הגן־עדן! הכל תלוי בזה!**

ולכן דווקא בסעודת שבע ברכות מזכירים ואומרים: '**וְאָז אִלֵּם בָּשִׂיר יָרוֹן**' - מה זה '**אִלֵּם**'?! הלא אנשים מדברים... **אם אתה לא יודע איך לדבר - זה "אִלֵּם"! הדיבור שלך הוא עם "אַלִּימוּת" - לְשׁוֹן 'אִלֵּם', שזה לפעמים אפילו הרבה יותר גרוע מאלימות פיזית...** כי לגבי אלימות פיזית - בן־אדם קיבל מכה, אמנם זה לא נעים, אבל כאב קצת וזהו... **אבל אדם שפוגע בשני עם דיבור של אלימות, רחמנא ליצלן, ועם זלזולים והשפלות, ובפרט בתוך הבית - בין בני־זוג - זה הדבר הכי גרוע!** אם אדם קיבל איזו מכה - זה נעשה כחול ושחור... אבל סוף־כל־סוף זה מתרפא, אך כשאדם מוציא מפיו איזה דיבור שלילי - הן מצד הבעל והן מצד האשה - **זה גורם 'צלקת' שלא מתרפאת כ"כ מהר...** ולפעמים זה יכול לעשות כזה כתם הרבה יותר גרוע... **וגם אם אח"כ מבקשים סליחה ומחילה - אבל ככה אמרת...**

היוצא מדברינו, שאדם יכול לחשוב שהוא יכול לדבר, אבל כל־עוד הוא לא יודע "איך" לדבר - הוא בגדר '**אִלֵּם**', לשון של '**אַלִּימוּת**'; **אם אדם לא יודע "איך" לדבר - הוא מקלקל הרבה יותר ממה שהוא מתקן!**

וכל העבודה שלנו היא '**לקדש אמרי־פינו**', שזה ענין "**פרשייתו של משיח**" - זהו המסר כבר במילים הראשונות של הפרשה: "**אֱמֹר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם**" - יש פה דגש על ענין של "**אמירה**", והפסוק כופל את הלשון - לא מספיק "**אֱמֹר אֶל הַכֹּהֲנִים**", אלא גם "**וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם**", ומדוע כפילות הלשון? על זה מגלה רבינו פה את כל הסוד של ה"דיבור" - הסוד של משיח, שאדם יזכה ל"דיבור קדוש"!

והתחלנו לומר שזה התיקון של הנחש, שהוא 'בעל־לשון־הרע' - הוא דיבר לשון־הרע על הבורא־יתברך־שמו, והוא הסית את אדם וחוה עם הדיבור שלו - הוא היה "עָרוּם מִכֹּל חַיַּת הַשָּׂדֶה" (בראשית ג, א), ומה היתה הערמה שלו? בדיבורים! **אם אדם לא יודע איך לדבר, הוא לא 'תופס' שהוא פשוט מקלקל, רחמנא ליצלן!** אדם חושב: "מה כבר אמרתי... מה עשיתי"... **אתה לא מבין שכל ההתנהגות שלך, כל הדיבור שלך, כל ה'טון' שלך - זה ממש "חתיכת נחש"!** כשאדם אומר לאחרים דיבורים לא טובים, ומקרר אותם בדיבוריו, זו ממש כמו 'הסתה'! זה 'נחש'!

ומה יעשה המשיח? הבה ונתבונן: ההבדל בין '**נחש**' ל'**משיח**' הוא שבמילה '**נחש**' יש '**נ**', ובמילה '**משיח**' יש '**י**' ו'**מ**'; מה הרמז בזה? ה'**נחש**' חושב שוא 'על הגובה' - הראש

שלו למעלה, שזה האות **נ'**, והוא חושב שהוא יכול לנשוך בני־אדם... ומה המשיח יעשה ל'נחש'? כתוב שצריכים לחתוך נחש מהראש שלו, כי אם חותכים אותו מהזנב - הוא עדיין חי... זה טבעו של נחש, שאם חותכים לו את הזנב הוא ממשיך לחיות, ואין עצה אחרת אלא רק לחתוך לו את הראש. וזה הסוד של **'משיח'** - שיחתוך ל'נחש' את **הנ'**, יוריד לו את הגובה, ואז במקום **נ' יהיה מ' וי'**, וממילא מן ה**'נחש'** יהיה **'משיח'**...

ואותיות **י' ומ'** הן אותיות **"ים"**, המרמז על **'ימא דאורייתא'** - הים של התורה, ים של אלקות; העולם־הזה נקרא "יבשה", וצריכים אנו להכין את עצמנו אל "הים הגדול" - זה רוחניות אלקות.

ועוד, **י' ומ'** הן אותיות **מ"י**, ומרמז על ענין של 'גילוי שכינה' בצורה גבוהה מאד, בבחינת (תהלים קיג, ה) **"מִי** כַּה' אֱלֹקֵינוּ", וכן (ישעיה מ, כו) "שְׂאוּ מָרוֹם עֵינֵיכֶם וּרְאוּ **מִי** בָרָא אֵלֶּה"; ובתיקוני־זוהר[א] מוזכר הרבה העניין של **"מי"**, שאדם מתבונן **"מִי** בָרָא אֵלֶּה"! ואין זה לשון שאלה - **"מִי** בָרָא אֵלֶּה"? אלא זה בתור 'משפט' - **"מִי** בָרָא אֵלֶּה"!

א. אם הזכרנו את **תיקוני־זוהר**, נזכיר ברבים בשעה טובה, שבעזרת השם יתברך בשבוע הבא יהיה **ל"ג בעומר**, ובשעה טובה אנחנו מתחילים להוסיף את לימוד **תיקוני־זוהר** אל לימוד הזוהר. אין זה **"עוד"** לימוד, אלא זה **"מסתעף"** בחיבור אחד אל לימוד הזוהר שאנחנו זוכים ללמוד בכל יום - פרק משניות ודף זוהר, ובעזרת הא־ל יתברך־שמו, שנזכה ונחיה, נוסיף גם דף תיקוני־זוהר; "דף" הכוונה דף יפה עם אותיות גדולות שֶׁבְּקַל לקרוא אותו, **ואם לומדים כל יום כזה דף, בעזרת השם יתברך, מיום ל"ג בעומר הזה עד יום ל"ג בעומר הבא - שהקב"ה יתן את הבריאות והחיים - נוכל לעשות סיום!** זה לא לוקח הרבה זמן ללמוד את הדף הזה... **מוסיפים עוד כמה דקות! זה לא לוקח יותר מכמה דקות! אדם שקורא במהירות, הוא יכול ללמוד את זה בדקה או שתי דקות...**

וכמה שיבח רבינו הקדוש את לימוד תיקוני־זוהר! אצל העולם מקובל בחודש אלול ללמוד תיקוני־זוהר [הלוואי אצל כולם... אבל חסידים ואנשי מעשה מדקדקים ללמוד תיקוני־זוהר בחודש אלול], **אבל רבינו כל השנה היה לומד תיקוני־זוהר!**

מובא בשיחות־הר"ן (סימן קכח): **'סֵפֶר בְּשִׂבְחוֹ שֶׁיְּדַע כָּל דִּבְרֵי ה"עֵץ חַיִּים" וּ"פְּרִי עֵץ הַחַיִּים" וְכָל כְּתְבֵי הָאֲרִיזַ"ל, מֵסֵפֶר הַזֹּהַר וְהָעִקָּר הַתִּקּוּנִים, וְהַמּוּבָן מִדְּבָרָיו הָיָה שָׁוֶה הָיָה בִּימֵי נְעוּרָיו. וְהִפְלִיג מְאֹד כַּמָּה פְּעָמִים בְּשֶׁבַח גְּדֻלַּת קְדֻשַּׁת הַתִּקּוּנֵי זֹהַר, וְהָיָה רָגִיל לַעֲסֹק בּוֹ בְּיוֹתֵר גַּם בְּכָל הַשָּׁנָה אֲפִלּוּ שֶׁלֹּא בִּימֵי אֱלוּל. וְאָמַר שֶׁבְּסֵפֶר הַתִּקּוּנִים כְּלוּלִים כָּל הַחָכְמוֹת שֶׁבָּעוֹלָם וְכוּ'**"; וכן שם (סי' רפח): **'וְעַל סֵפֶר הַתִּקּוּנִים לְבַד לֹא יַסְפִּיקוּ אֲלָפִים סְפָרִים לְבָאֵר עֹצֶם רִבּוּי הַסּוֹדוֹת שֶׁיֵּשׁ שָׁם, אֲשֶׁר לֹא יְכִילֵם רַעְיוֹן, כַּיָּדוּעַ לְכֹל גְּדֻלַּת קְדֻשַּׁת הַתִּקּוּנִים וַעֲמֻקּוּת סוֹדוֹתָיו עַד אֵין סוֹף וְאֵין תַּכְלִית וְכוּ'. וּבְפֶרֶט כְּפִי שֶׁיְּדַע הוּא זַ"ל עַד הֵיכָן מַגִּיעִים סוֹדוֹת דִּבְרֵי הַתִּקּוּנִים הַקְּדוֹשׁ, אֲשֶׁר כָּל עוֹרוֹת אֵילֵי נְבָיוֹת לֹא יַסְפִּיקוּ לְבָאֵר סוֹדוֹתָיו וְרָמְזוֹתָיו וְכוּ'**.

ולכן לא כ"כ קל להבין את התיקוני־זוהר... בזוהר בעצמו ישנם הרבה סיפורים בכל פרשה, אבל בתיקוני־זוהר גם כשיש לפעמים סיפורים - זה בעיקר דברים שלא מובן כ"כ המשכם... מוהרא"ש הקדוש התחיל לכתוב ספר פירוש על תיקוני־זוהר, והיום יש כבר הרבה פירושים ב"ה - אם אדם רוצה לנסות להבין קצת (יש את הפירוש "מתוק מדבש" שחיבר הרב דניאל פריש ז"ל, שעשה עבודה נפלאה מאד מאד, וחיבר פירוש נפלא על כל הזוהר ותיקוני־זוהר - אם אדם רוצה לנסות להבין קצת איזה משהו בפשטות); **אי־אפשר להשיג מהו ספר תיקוני־זוהר! כשאדם לומד בו - נפתח הלב של האדם...** על לימוד הזוהר בכלליות אומר

ומוסבר בזוהר שזה מרמז על חמישים שערי בינה - **מ"י** גימטריא **חמישים**, האות **מ'** מרמזת על **ארבעים** יום שנתן הקב"ה את התורה, והאות **י'** זה החכמה, דהיינו שאדם **מחבר את השכל שלו לתורה הקדושה**, וזוכה לתקן את הדיבור שלו; חותכים לנחש הראש שלו המוּרם למעלה, ורוצה להסית בני־אדם - חותכים לו את הראש, ועכשיו מתחילים עם דיבורים קדושים של תורה ותפילה, ודיבורים טובים בין בני־אדם!

וכפי שאמרנו: **כל הסוד של שלום־בית, וכל השלום בין הבריות, הכל תלוי בקדושת הדיבור - כשיש לאדם דיבור נקי ומזוכך, וזה עיקר החינוך שהוא מכניס בתוך הילדים שלו! בבית - הורים צריכים לחנך ילדים עם קדושת הדיבור! אם ילד או ילדה מדברים משהו 'לא במקום' - צריכים מיד להפסיק אותם!** בוודאי לא משתמשים עם אלימות, ולא נותנים סטירה, אלא מסבירים: **'ילד/ה מתוק/ה, לא מדברים ככה! זה לא דיבור שמדברים! אסור לדבר ככה!'**. לפעמים ילדים שומעים כל מיני מילים לא טובות ברחוב, ובפרט אם חס וחלילה הם נחשפים למכשירים טמאים - השם ישמור - זה הכי גרוע! **והעיקר צריכים להכניס את 'קדושת הדיבור' - בעצמנו, ובילדינו ובמשפחתנו!**

ובזה אנחנו מגיעים לדברי רש"י הקדוש בפרשת השבוע על כפילות לשון הפסוק - **'אֱמֹר' 'וְאָמַרְתָּ'**, שרבינו אמר על כך: **'עִקֵּר כְּלִי זֵינוֹ שֶׁל מָשִׁיחַ הוּא הַתְּפִלָּה'**; ורש"י אומר על כך: **"לְהַזְהִיר גְּדוֹלִים עַל הַקְּטַנִּים"**; הפסוק כבר מכין אותנו עם כפילות הלשון - **'אֱמֹר' 'וְאָמַרְתָּ'** - שצריכים להזהיר את הגדולים את הקטנים! **'גדולים'** - אם זה הורים, אם זה בעלי־חינוך, אם זה כל מי שהוא קצת יותר גדול מהשני, מה הוא צריך לחנך? מה להזהיר אותו? **'להזהיר'** לשון של **'זוהר'** ואור - להכניס בו אור גדול! ובמה? ואיך? **בקדושת הדיבור! שאדם יֵדַע איך לקדש את דיבורו!**

ומובן לכל אחד, שכשמדברים מ**'דיבורים קדושים'**, מדברים על **'תורה ותפילה'**:

דיבורי תורה - אדם שזוכה להתגבר על הכל, ולקבוע לעצמו שיעורי תורה בכל יום, **כמה שהוא יכול! אי־אפשר להכריח בן־אדם כמה ילמד, אבל שיהיה לו 'מינימום' של שיעורים שהוא לומד כל יום!** שזה הלימודים שקבענו - לימוד משניות, זוהר, וכן תיקוני־זוהר שנתחיל בעזרת השם, ולימודי הבי"ת, זה 'מינימום' - שהאדם למד משהו באותו היום, והיום לא הולך

רבינו שנותן חשק לאדם ללמוד תורה, כי רבי שמעון בר יוחאי קידש כ"כ את לשון הארמית, שאדם מקבל חשק מלימוד זוהר ללימוד גמרא ולכל הלימודים!

אז ימים אלו הם ימים של הכנה לל"ג בעומר, ובוודאי זה זכות של רבי שמעון בר יוחאי שנתחיל בעזרת השם בלימוד תיקוני־זוהר, ואכן החל משבוע הבא בחוברות הבי"ת - של המשנה והזוהר - יהיה תוספת של תיקוני־זוהר; אשרינו שאנחנו מוסיפים ג"כ את לימוד תיקוני־זוהר, ועי"ז מקיימים "מַעֲלִין בַּקֹּדֶשׁ"!

ללא כלום... **עבר היום, ומה עשית היום? 'הייתי כ"כ עסוק וטרוד'... אבל מה עם התורה הקדושה?! איך יכול להיות שיעבור עליך יום אחד בלי התורה הקדושה?!... איך?!...**

ואם אדם אומר 'אבל אני לא מבין'... - **רבינו כבר נתן לנו את 'סדר־דרך־הלימוד', ואמר בפירוש: אפילו אם אתה לא מבין בינתיים את התורה, תגיד את התורה! "אֵין צְרִיכִין בְּלִמּוּד, רַק הָאֱמִירָה לְבַד"!** ובזה מקדשים את הדיבור - אתה מקבל כבר "דיבור־קודש"! כשאדם מרגיל את עצמו בזה - זה נעשה טבע־השני אצלו, **הוא לא ילך לישון עד שהוא למד לכל־הפחות פרק אחד משניות, דף אחד זוהר, דף גמרא - בבלי ירושלמי תוספתא, שיהיה לו משהו בידו! שהימים שלו לא יהיו ריקים עם שום דבר!** תתחיל עכשיו! תעשה התחלה חדשה - **קדושת הדיבור!**

דיבורי תפילה - אדם ידקדק לבוא לכל התפילות הקבועות: שחרית, מנחה, מעריב; שלא יפספס ולא יוותר על זה מפני שום דבר שבעולם! **הוא מוכרח לבוא לבית־הכנסת ולהתפלל במנין!** 'אבל כ"כ קשה לי לצאת מהמיטה וללכת לתפילה'... **כל אדם צריך 'מסירות נפש'! יש אדם שאצלו 'מסירות נפש' - שהוא מוכן לקפוץ אל תוך האש הבוערת... ויש אדם שרק לצאת מהמיטה - אצלו זה 'מסירות נפש'... רק להוציא עצמו מהמיטה!**

ובשביל זה אדם מוכרח שיהיה לו **"סדר"** בחיים שלו; אם הוא ילך לישון בשעה 4-5 לפנות בוקר, בוודאי לא יוכל לקום בשעה נורמלית להתפלל... **אבל אדם שיש לו שֵׂכֶל - הוא עושה "סדר" בחיים שלו! בפרט אדם שזכה להתחתן, ויש לו אשה וילדים - מוכרח להיות לו "סדר" בחיים! אדם כבר התחתן - והוא יוצא מהמיטה ב-1 בצהריים... מה זה צריך להיות?! מוכרח שיהיה לאדם איזה "סדר" בחיים שלו! מוכרחים!**

ואם אדם לא יקבל את זה, ואף־אחד לא יוכיח אותו על זה, הוא ימשיך ככה... **אבל הוא לא מבין שהוא הורס את החיים שלו, רחמנא ליצלן! הן החיים הפרטיים שלו, והן כל השלום־בית שלו, את הכל הוא הורס! כי יש "סדר" בעולם!**

אדם צריך לדעת שיש "סדר"! אתה לא עובד - בסדר, אתה לא בכולל, אז מה אתה עושה? 'אני הולך להפיץ'... אכן, הפצה זה הדבר הכי גדול - להפיץ לבני־אדם, **אבל זה לא נותן לך רישיון לחיות באי-סדר!** הוא 'מפיץ', אז הוא במיטה עד הצהריים, ואח"כ הוא קם ובקושי מניח תפילין ומיד הולך להפיץ... אחד כזה הוא **'נאה דורש'** - אתה דורש יפה, מחלק קונטרסים וספרים קדושים לאנשים, ומחזק אותם, אבל הוא לא **'נאה מקיים'** - אתה לא מקיים! **את ההפצה הראשונה תעשה לעצמך! תקרא את מה שכתוב בספר/בקונטרס הזה, ותקיים את זה, ואז אתה דוגמא־טובה להפצה...** אדם יגיד לך בייאוש: 'מה אתה רוצה ממני? אני כבר לא שווה'... ותאמר לו: 'מה פתאום?!

הקב"ה אוהב אותך!'... והנה הוא יספר לך מה עובר עליו, ואז תוכל לחזק אותו כראוי - 'אני יודע את הקשיים שלך, אני מבין אותך מאד, והנה תסתכל ותראה בקונטרס או בספר הזה, ותקבל חיזוק'... **אבל זה רק בתנאי שאתה מקיים את זה ג"כ בעצמך!** אבל אדם שבעצמו הוא מיואש, והוא הולך להפצה - שזה אמנם דבר גדול מאד, אבל **אל תשכח מעצמך!**

ובזה היה סיפור יודע אצל מוהרא"ש זי"ע, שפעם מצא מישהו שמזכה את הרבים בהנחת תפילין וכו', והיה מחיה את עצמו מאד בזה שהניח תפילין לבני־אדם, ואף הראה למוהרא"ש רשימה של אנשים שזכה להניח להם תפילין, ושאל אותו מוהרא"ש: **'השם שלך גם מופיע כאן ברשימה?'**... והוא מיד ענה שלא... **זו הבעיה! אתה מתחייה ממה שעשית לאחרים, אבל מה עם "עצמך"?! למה אתה לא משמח ומחיה את עצמך שזכית גם אתה היום להניח תפילין?!...** בן־אדם אפילו לא חושב על זה...

הכלל, אמנם יש ענין נורא מאד לזכות את הרבים, אבל באותו זמן אתה צריך להיות חֵלֶק מזה - לחזק בני־אדם, להביא להם תקוה בחיים שלהם, לגלות להם: **אמנם נראה שהכל חשוך ואבוד, אבל יש דרך לצאת מזה!**

וזו תהיה כל מלחמתו של משיח צדקנו; היום בלילה הגענו ל**'ארבעה שבועות לעומר'**, וסיימנו את ספירת **'נצח'**. כל שבוע זו ספירה אחרת, והשבוע היה לנו **ספירת ה'נצח'** - הספירה של רבינו, ששמו הקדוש עולה בגימטריא **'נצח'**, ורבינו אמר: **'נִצַּחְתִּי וַאֲנַצֵּחַ'**, ולרבינו יש תורה בליקוטי־מוהר"ן, חלק א', סימן קכ"ב, שבה מדבר רבינו ממידת הנצח, ורבינו אומר על הפסוק (ש"א טו, כט) **"וְגַם נֵצַח יִשְׂרָאֵל לֹא יְשַׁקֵּר"**, שאצל בני־אדם: **'הַנִּצָּחוֹן אֵינָהּ סוֹבֶלֶת הָאֱמֶת'**.

ניקח דוגמא מאד מצויה: **שלום־בית**; אדם מוכרח לנצח את אשתו, אשה מוכרחת לנצח את בעלה, יש להם מידת הניצחון, ומה הבעיה? כל אחד מספר סיפורים, וכל אחד צועק על השני שהוא משקר... מה כל העניין פה? שאחד רוצה לנצח את השני... **ואומר רבינו בפירוש: הניצחון לא סובל את האמת!** למה? **כי אתה רוצה לנצח, וזהו זה! לא אכפת לך כלום!** זה טבע של בן־אדם - הוא מוכרח להיות המנצח!

אך אם אין הדבר מושתת על אמת - סוף־כל־סוף זה יתבטל... אין לזה שום קיום! כי **'לשקר אין רגלים'** - אם זה עם שקר, זה לא יעמוד! אז מה תרוויח?!... אתה מראה שניצחת, והנה מחר אתה על הרחוב - השם ישמור... בלשון של מוהרא"ש הקדוש: **'אתה צודק, אבל מה פעלת עם הצדק שלך? נשארת בלי כלום, רחמנא ליצלן... אתה מושלך כמו כלב על הרחוב, רחמנא ליצלן'... - העיקר אתה אומר "ניצחתי"... את מי ניצחת? ניצחת**

את עצמך!...

והכלל, שהעיקר ב'**ניצחון**' הוא '**לגלות את האמת**'! למילה '**נצח**' יש שתי משמעויות: א' - **לָנֶצַח**. ב' - לשון '**נְּצָחִיּוּת**', דהיינו דבר שעומד קיים לעולם. ושניהם בעצם ענין אחד: **ניצחון אמיתי** הוא רק בדבר ש**יעמוד קיים לנצח!** וממילא זה מוכרח להיות עם '**אמת**' - שאדם רק מחפש את האמת! בסדר, אשתך אמרה לך משהו - 'לא, אני צריך לנצח אותה'... אולי יש איזה דבר־אמת במה שהיא אמרה?... אדם צריך להתיישב בדעתו ולהבין את זה!

ואכן, לפעמים זה הפוך, שאשה רוצה לנצח את בעלה עם סתם בלבולים ושקרים, וצריכים לדעת את זה! '**נֶצַח**' צריך להיות דבר '**נְּצָחִי**' - שזה כל הלימוד שרבינו רוצה ללמד אותנו, וזה מה שאמר: '**נִצַּחְתִּי וַאֲנַצֵּחַ**' - רבינו מנצח את הכל!

וזה מה שאומר רבינו בתורה זו - תורה ב': "**עִקַּר כְּלִי זֵינוֹ שֶׁל מָשִׁיחַ הוּא הַתְּפִלָּה**", ומוסיף רבינו: "**וְכָל מִלְחַמְתּוֹ שֶׁיַּעֲשֶׂה וְכָל הַכְּבִישׁוֹת שֶׁיִּכְבֹּשׁ - הַכֹּל מִשָּׁם**"; הכל על־ידי תפילה! אדם צריך לדעת שלא יועילו הוויכוחים וסיפורי־הדברים מאומה - **רק תפילה, שאדם מתפלל להקב"ה ומבקש מהקב"ה!** בבית - אם יש איזו בעיה, ישנם אילו חילוקי־דעות, מה הפתרון? בני־זוג חלוקים באיזה ענין, ולא מבינים אחד את השני, מהי העצה? **תפילה!**

ואם שניהם מסכימים לשאול עצה אצל חכם, בבחינת (משלי יא, יד) "**וּתְשׁוּעָה בְּרֹב יוֹעֵץ**" - זה בוודאי טוב, שהחכם מנסה להדריך אותם: 'הנה תראו, במחלוקת שלכם - שניכם צודקים' או 'שניכם לא צודקים', **ועיקר החכמה היא לְגַשֵּׁר וּלְחַבֵּר!** רבינו אומר (ליקו"מ ח"א סי' פ): **עִקַּר הַשָּׁלוֹם הוּא לְחַבֵּר שְׁנֵי הֲפָכִים בְּיַחַד**; זה נשמע כמו בדיחה - הרי הם שני הפכים, וזה "עיקר" השלום?... **אכן כן, כי שיהיו "שתי טיפות מים" יחדיו בשלום - זאת לא 'חכמה גדולה'... בוודאי הם בשלום... 'שלום' נקרא שאדם מְהַפֵּךְ את הטבע שלו - הוא מידת החסד והיא מידת הדין, הוא מידת הדין והיא מידת החסד, ומוצאים איזו דרך לְחַבֵּר אותם ביחד!**

אמנם זה לא קל, וצריכים חכמה גדולה בזה, כי לא בכל פעם יש לזוג את החכמה הזאת איך לחיות בשלום יחדיו, ועל־כן צריכים הדרכה נכונה, **ואם אין לאדם 'הדרכה', והוא לא יודע "איך" לדבר ו"מה" לדבר ואיך להתנהג - אדם כזה הוא רק 'מנצח את עצמו' ומאבד את הכל...** משא"כ אדם שהוא מחפש רק ניצחון עם '**אמת**'... שזה יהיה הניצחון של משיח־צדקנו - כמו שרבינו מלמד אותנו - שיגלה לכל העולם את הענין של 'דיבור', מעלת התפילה - **להתפלל! ואם יש איזו מחלוקת בין בני־זוג, הבעל אומרת לאשתו - או אשה אומרת לבעלה - 'הבה ונתפלל! אנחנו צריכים ישועה... אנחנו מחולקים בדבר הזה ואיננו**

מגיעים לשום מקום - צריכים להתפלל!'... וכאמור - אם אפשר לשאול עצה, הולכים ג"כ לשאול עצה, וכמובן מתפללים. **יש וויכוחים? בוא נתפלל להקב"ה!**

היה סיפור בין אנשי־שלומינו באומן [שמעתי את זה רבות מפי מוהרא"ש זי"ע], שהיה אחד מאנשי־שלומינו שעסק ג"כ בשלום־בית, והגיעו אליו פעם שני אנשים מאנשי־שלומינו, והיה להם וויכוח בעבודת התפילה, האם כדאי להתפלל "בקולות וברקים", ולא להתייחס לשום בן־אדם מסביב שזה מפריע, או שמא לא?[ב] והיתה מחלוקת בין בני האנשים הללו, והם הגיעו לאותו אחד מאנשי־שלומינו (אולי היה זה ר' אברהם ב"ר נחמן) על־מנת שיגשר ביניהם; הם שניהם היו עובדי השם - לא מדברים על סתם אנשים מהרחוב... הם היו עובדי השם היושבים על התורה ועל העבודה, הן אותו אחד שהיה צועק והן אותו אחד שהיה בשקט, שניהם היו עובדי השם, רק שנפרצה ביניהם מחלוקת גדולה בעניין הזה. **ומחלוקת בוודאי זה לא טוב! אם זה הגיע למחלוקת זה כבר לא מהקדושה...** ולכל אחד היה את הטענות שלו.

כששאלו את אותו אחד מאנשי־שלומינו, איך יכול להיות דבר כזה ששניהם עובדי השם ומתבודדים וישנה מחלוקת ביניהם? ענה ואמר: **'שניהם אין להם התבודדות'...** כששמעו זאת - היה פלא, מה שייך להגיד עליהם כך הלא היו עובדי השם ומקורבים לרבינו ובוודאי שמתבודדים?... **על כך הסביר אותו אחד מאנשי־שלומינו: זה מתבודד שהשני ישתכנע ויתבטל אליו, והשני מתפלל הפוך... וזה לא נקרא התבודדות!**

זאת אומרת: **אתה מתפלל שכולם יתבטלו אליך - איזה סוג התבודדות זו?! זה כבר ניצחון בלי אמת...** אדם צריך להתפלל: **"רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, תּוֹלִיךְ אוֹתִי בְּדֶרֶךְ הָאֱמֶת, אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ כְּלוּם! אוּלַי בֶּאֱמֶת אֲנִי טוֹעֶה וְהַשֵּׁנִי צוֹדֵק?... רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, הָאֵר־נָא עֵינַי וְשִׂכְלִי שֶׁאָבִין אֵיךְ עָלַי לְהִתְנַהֵג!"...** וגם השני מתבודד כך, **וכשאדם מתבודד ככה - יביאו הקב"ה סוף־כל־סוף אל האמת!**

ב. להתפלל בקול ובהתעוררות - בוודאי זה דבר גדול, אבל גם לזה יש גבול... יש כאלה שהם לא מסתכלים על זה - 'אני מרגיש עכשיו שאני צריך לצעוק להקב"ה, וזהו זה!'... ואכן רבינו אומר בליקו"מ ח"א סי' כ"א, שעל־ידי צעקה כמו צעקת היולדת - מולידין את המוחין, ויש כאלה שלא אכפת להם מכלום ומקיימים את זה גם בציבור... **אבל צריכים להתיישב בעניין הזה. אכן, אם אתה נמצא לבד באיזה חדר, בהר, במרתף, או באיזה מקום ללא אף־אחד - תצעק "עד לשמים"... תצעק עד שתזכה ליישר את המוח שלך - זה מאד בריא... רבינו אומר בפירוש שזה כמו יולדת שצועקת - כך צריכים להוליד את המוחין; אז תצעק "עד לשמים"... אבל לא כשאתה נמצא בין אנשים.**

ישנם מקומות שמחנכים את כל החסידים לצעוק בתפילה, ואם אדם נכנס פעם לבית־מדרש כזה - זה פחד פחדים... הצעקות מרעידות את הקירות! וממילא אחד לא מבלבל את השני, כי כולם צועקים...

סיכום הדברים: להתפלל בקול - זה בסדר, ואדרבה "הקול מעורר את הכוונה", אבל אם מתחשק לאדם לצעוק - שיבחין היכן הוא עושה זאת...

וממילא אותו דבר בשלום־בית: אם אדם יתפלל ש'אשתי לא צודקת' וכו', ואשה מתפללה כך על בעלה - הם לא יגיעו לשום מקום... **אדם צריך להתפלל: "רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, יֵשׁ פֶּה בְּעָיָה... הַשָּׁלוֹם־בַּיִת לֹא כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ לִהְיוֹת, וַאֲנִי לֹא יוֹדֵעַ בְּדִיּוּק מֶה חָסֵר לִי, רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם תָּאִיר אֶת עֵינַי, אוּלַי בֶּאֱמֶת אֲנִי אָשֵׁם, אוּלַי שְׁנֵינוּ אֲשֵׁמִים... תַּעֲזֹר שֶׁנִּזְכֶּה לְהַגִּיעַ לְאֵיזֶה פִּתְרוֹן עַל־יְדֵי נִצָּחוֹן עִם אֱמֶת!"...**

זו **"עבודת התפילה"** - **"עבודת הדיבור"** - שאדם זוכה ל'דיבור־קדוש'; מהו 'דיבור־קדוש'? התחלנו לדבר מעניין 'דיבורי תורה' - **כשאדם זוכה ללמוד תורה, זה מקדש את הדיבור שלו! זה מכניס בו שכל! אדם שלומד תורה, הוא מתחיל להתחכם, להבין איך צריך להתנהג בחיים! דבר ראשון - הוא יודע איך לנהוג במשך כל היום שלו... אדם שלא לומד שו"ע, ולא יודע הלכה, מהיכן יֵדַע איך להתנהג?!... אדם צריך ללמוד!**

רבינו שָׁם דגש כ"כ חזק על לימוד הלכה, **וזה קודם לכל הלימודים - לימוד הלכה! כל אחד צריך לקבוע לעצמו שיעור בהלכה!** אכן, לימוד בגרסא זה נפלא מאד, לגרוס דפי גמרא וכו', אבל גם **מוכרח להיות שיעור בהלכה** - שאדם לומד כל יום **"איך להתנהג"...** תתחיל עם חלק 'אורח־חיים' - כל ההלכות שצריכים ביום־יום: השכמת הבוקר, הלכות ברכות, הלכות קריאת־שמע ותפילה, הלכות שבת, כל ההלכות הנוהגות בכל יום ובכל שבוע; **יש היום ב"ה כ"כ הרבה ספרים!** השו"ע הגדול - לא כל אחד מסוגל ללמוד, אבל יש את כל ספרי הקיצורים ב"ה - יש את 'קיצור־שולחן־ערוך', וכן בדור הזה יש את כל ספרי ההלכה שחיברו החכמים, **מרן חיבר כ"כ הרבה ספרים שאפשר ללמוד מהם הלכה!** וכך יֵדַע האדם לכל־הפחות איך הוא צריך לנהוג את החיים שלו...

זה **'דיבורי תורה'** - שאדם מכניס את עצמו בלימוד התורה הקדושה.

וכן **'דיבורי תפילה'** - אדם מתפלל את ג' התפילות בכל יום, ובנוסף מתבודד בכל יום להקב"ה, **כמה שאפשר!** אם זה 'כְּלִי זַיִן שֶׁל מָשִׁיחַ' - **כמה עלינו להשתמש בזה!**

התחלנו לדבר מזה שאנחנו מחכים על משיח, ורוצים כבר משיח, **אבל מה אתה עושה לקרב את המשיח?...** אם רבינו גילה לנו בתורה זו - התורה של משיח - שכל עניינו של משיח הוא ענין של תפילה, לדבר להקב"ה, ו**'מָשִׁיחַ'** יהיה **'מֵשִׂיחַ אֶלֹקִים'**, אז אתה צריך כבר עכשיו להיכנס לזה בכל תוקף! **כמה שאתה יכול!**

כמובן, אי־אפשר להעמיס על האדם כבר בהתחלה "שעה" התבודדות, אבל תתחיל! **כל יום תתחיל קצת! חמש דקות אתה יכול? תתחיל! אבל תהיה עקשן - חמש דקות! ואל תדאג, לא תעבור על 'בל תוסיף' אם עבר שש דקות או עשר דקות רבע שעה... זה בסדר... אבל דיברת להקב"ה! קירבת**

את המשיח - פשוטו כמשמעו! אם רבינו אומר: **'מָשִׁיחַ' זה 'מֵשִׁיחַ אִלְמִים'** - עכשיו כשהיה לך התבודדות, ודיברת להקב"ה, עסקת בקירוב הגאולה! עסקת בלקרב את המשיח! ולמי? **לעצמך!** אתה צריך לדאוג תחילה לעצמך!

בתחילת דברינו אמרנו, שאדם חושב: 'את כל העולם כולו צריכים לקרב להקב"ה?... איך?! מתי זה יהיה?!'... אדם עלול להיבהל מזה.. **זה יהיה! סוף־כל־סוף זה יהיה! זה יהיה תיקון העולם! אבל איך?... מאיפה נתחיל?... עם עצמנו! כל אחד צריך להגיד: 'אני מתחיל עם עצמי! אני מקרב את עצמי אל המשיח!'...**

בכל אמירת קדיש, אומרים את המילים "**וְיַצְמַח פּוּרְקָנֵיהּ וִיקָרֵב מְשִׁיחֵיהּ**"; מה מכוונים בזה? **'וְיַצְמַח פּוּרְקָנֵיהּ'** - שהקב"ה יצמיח את הפורקן והפדות; **'וְיקָרֵב מְשִׁיחֵיהּ'** - שיקרב את ביאת המשיח, וכולם עונים **"אמן"**.

תתבונן לרגע: אתה אמנם אומר "וְיקָרֵב מְשִׁיחֵיהּ", אבל אתה גם עוסק בביאת המשיח?... אז אם היה לך התבודדות היום, ודיברת כמה מילים להקב"ה - עסקת בקירוב המשיח! אדם חושב: 'מה כבר עשיתי... הייתי באיזה מקום - באיזה חדר, והתבודדתי'... **ובזה עסקת בקירוב המשיח!**

עד שאפשר לאדם הגיע למדרגה כזאת - אומר רבינו בתורה ע"ח - שהחלק שלו של משיח כבר נמצא פה... וכך התבטא פעם רבי נתן הקדוש: **'תּוֹדָה לָאֵ-ל, הַחֵלֶק מָשִׁיחַ שֶׁלִּי כְּבָר נִמְצָא בָּעוֹלָם'...** - אדם שיכול להגיד את זה, אשרי לו ואשרי חלקו!

רבי נתן היה כ"כ מסור לרבינו, וללימודים של רבינו, והכניס בעצמו את כל הלימודים של רבינו, והיה ביחד עם רבינו בכל העניינים, והוא אמר: 'הַחֵלֶק מָשִׁיחַ שֶׁלִּי כְּבָר נִמְצָא בָּעוֹלָם'...

וזכינו שהשאיר לנו רבי נתן את כל לימודי רבינו ז"ל בספריו הקדושים **'ליקוטי־הלכות'**, וכן - בכל ספרי רבינו שהדפיסם וסידרם: **ליקוטי־מוהר"ן, ספר־המידות, סיפורי־מעשיות, שיחות־הר"ן, חיי־מוהר"ן**; בלי רבי נתן לא היינו יודעים כלום מרבינו! **רבינו אמר: 'אילולי הוא לא היה נשאר ממני עלה אחד של גניזה'** - זו לא גוזמא! **רבינו לא דיבר גוזמאות! כשרבינו אמר מילה - כל מילה של רבינו זה קדש־קדשים! זה מן השמים! ואם רבינו אמר "בלי רבי נתן לא היה נשאר ממני אפילו עלה אחד של גניזה" - כך הוא, שרבי נתן השאיר את כל הלימודים הקדושים של רבינו, וחיזק אותנו, ולימד אותנו וגילה לנו מלימוד התורה, מתפילה והתבודדות, והיה דוגמא לזה כל ימי חייו!**

וחלק גדול מהחיים של רבי נתן היה **'קירוב אנשים לרבינו'** - לקרב ולגלות את האור לאחרים; אדם עלול לחשוב: **'אני אחכה עד שהחלק של משיח שלי יהיה בעולם ואז אתחיל גם לדאוג לאחרים'...**

אבל זה לא נכון לחשוב כך, למה? **כי אם תחכה לזה - שאלה גדולה מתי תגיע לזה...** אלא מאי? **זכית להתקרב ולדעת מרבינו[ג]? אתה יודע ש"החלק שלי של משיח צריך להתגלות בעולם", ואמנם עדיין לא זכיתי לזה בשלימות, אבל אני כבר מזכה אחרים! זכיתי להתקרב? אני מקורב לצדיק? אני יודע שיש דברים כאלו? אני כבר מזכה את אחרים!**

וזו מעלת העניין שאדם זוכה להפיץ ולזכות את הרבים - **אין דבר יותר גדול מזה! אצל הקב"ה זה הדבר הכי חשוב! למה? כי הקב"ה רואה שהאדם הזה עוסק בקירוב המשיח, והרי הקב"ה כביכול בוודאי רוצה שיהיה הגאולה כמה שיותר מהר... אבל צריכים להכין את עצמנו לזה!** ואשרי הזוכה ללכת ולהפיץ - אפילו שזה מסירות נפש, וזה לא קל, אם זה בחורף - בקור, בגשם ובשלג, ואם זה בקיץ - בחום, אבל הוא לא מסתכל על זה - **אני רוצה לזכות את אחרים! זה כל החיים שלי!**

ו'מעשים בכל יום' מפעולות ההפצה; היום שמעתי סיפור שהגיע מפיץ למקום מרוחק מאד מביתו - אפילו במדינה אחרת... והוא נכנס למכולת, אף־אחד לא מכיר אותו, והנה מישהו אומר לו: **'אתה הצלת את החיים שלי!'** - פשוטו כמשמעו... הוא לא יודע מיהו בכלל, אבל ככה הוא אומר לו... **שמעתי דרשה, קיבלתי איזה קונטרס, והצלת את החיים שלי!** ויש עוד הרבה סיפורים כאלה, רק אדם לא יכול להיות בכל יום בכל העולם כולו, אבל כך הוא - בני־אדם זכו לקבל איזה קונטרס, לשמוע איזו דרשה, איזה חיזוק, וזה הפך

ג. להתקרב לרבינו צריכים בתמימות ופשיטות - בלי חוכמות! **אתה זורק את כל השטויות וכל הבלבולים, והולך בתמימות ופשיטות בלי חוכמות!** ואכן, יש לבני־אדם ניסיונות, והם 'חכמים' בעיניהם - יש להם כל מיני 'חוכמות' וכל מיני 'פטנטים', **ועיקר העניין שאי־אפשר להם לבטל את הדעת והשכל שלהם! יש להם ישות ו'אגו', וזה לא נותן להם לבטל את עצמם...**

אדם טוען: "אני יודע" - **מה אתה יודע?!... זו בעיה גדולה שאדם חושב שהוא יודע והוא לא מוכן לקבל... תכניע את עצמך!** אדם שואל: 'אני צריך להכניע את עצמי להצדיק?'... תכניע את עצמך להקב"ה! אדם שמכניע את עצמו לצדיק, זה לא שהוא משתחווה **'לו'**, אלא הוא מבין שמהצדיק הזה הוא מקבל חיות ולימודים איך **להתקרב להקב"ה!** אבל אם אדם לא רוצה להכניע את עצמו, והוא אומר 'אני ואפסי עוד'... אז הוא טוען: 'אני מקורב לצדיקים'... **הצדיק כבר בעולם האמת והוא אומר שהוא מקורב אליו... אני "נאמן" אליו... או שהוא טוען שיש לו צדיק שהוא מכיר וכו', וזה קל מאד... למה? כי לא תשמע ממנו תוכחה והתעוררות!** אתה הולך לציון של הצדיק, אבל הוא לא יגיד לך מה אתה עושה עם החיים שלך, ואיך אתה מתנהג, ואיך הבית שלך מתנהג - איך הצניעות שלך, מה קורה בתוך הבית... אף־אחד לא אומר לך כלום, והכי טוב... אתה אומר "יש לי רבי טוב"... וגם עושה לעצמו 'מנין', ומתפלל איפה שרוצה וכו', 'ואף־אחד לא יגיד לי מה לעשות'... **וכך בן־אדם נשאר, ועובר עוד יום ועוד שבוע ועוד חודש - ו'אני בסדר'... למה אתה בסדר?!** 'אף־אחד לא אומר לי שום דבר'... **בוודאי שאף־אחד לא אומר לך - מי יגיד לך?... הבן שלך?! אשתך?! אם אשתך רק תגיד משהו - אוי ואבוי... אז מי יגיד לך?!...** כשאדם לא זוכה למידת הביטול, הישות תסתיר ממנו את הכל! תגיד לו **"חלק המשיח שלך"** - הוא מבין את השפה הזאת...

את כל החיים שלהם! זה נתן להם תקוה בחיים!

בני־אדם מסתובבים בזה העולם מיואשים לגמרי, ולא יודעים 'מה' 'מי' 'מו'... "מחזקים אותנו שמשיח יבוא"... אכן כן, משיח יבוא, ומה משיח יעשה לך?!... "משיח יבוא והכל יהיה בסדר"... מה 'יהיה בסדר'?! אתה צריך להכין את עצמך לביאת המשיח, ולעבוד כבר עכשיו ולהשתמש עם ה'כלי זין של משיח'! את ה'כלי זין' הזה אפשר לכל אחד להחזיק בידו - לא צריכים לזה 'רישיון־נשק'... כל אחד ואחד יכול להחזיק את זה בכיס שלו בכל מקום שהולך! וה'כלי זין' הזה הוא ענין של תפילה - כמו שאומר רבינו.

וזהו: **"אֱמֹר אֶל הַכֹּהֲנִים"** - מסביר רבינו: הכהנים אלו הצדיקים; מה זה 'כהן'? "משרת של הקב"ה", וזה לאו־דווקא כהן ממש, וכדברי הרמב"ם (סוף הלכות שמיטה ויובל, ההלכה אחרונה של ספר זרעים לרמב"ם) לגבי 'מתנות כהונה' שמקבלים כהנים, וזוכים להיות "משרתי ה'", זה נאמר על כל מי שמחליט שהוא מקבל על עצמו עול תורה ומכניס עצמו בעבודת ה', וזו לשונו הזהב של הרמב"ם[ז]: מי שמכניס עצמו בעבודת השם, **'הֲרֵי זֶה נִתְקַדֵּשׁ קֹדֶשׁ קָדָשִׁים'**; הוא אמנם לא נולד כהן, והוא אפילו לא לוי, אבל הוא מקבל על עצמו עבודת ה' ומכניס עצמו בזה - **'הֲרֵי זֶה נִתְקַדֵּשׁ קֹדֶשׁ קָדָשִׁים'**, והקב"ה יתן לו מתנות כהונה כמו שמקבלים הכהנים - כ"ד מתנות כהונה.

אכן, אין הכוונה שמותר לו לאכול תרומה וכל ענייני קדשים, אבל הקב"ה יספיק לו את כל הדברים כמו שהיה לכהנים - שהביאו להם את כל המגיע להם, והיה להם שפע, גם אדם כזה לא יחסר לו כלום! הכל יהיה לו! **כפי שאדם זוכה לקרב את עצמו, לקבל על עצמו עבודת ה' - הוא נקרא כהן!**

וממילא כשמתחילה הפרשה **"אֱמֹר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן"**, זה סובב על אדם שהוא זוכה להיות כמו **'כהן'**, והוא הולך במידתו של **אהרן הכהן**, ומהי **"מידתו של אהרן הכהן"**? אומרת המשנה (אבות א, יב): **'אוֹהֵב שָׁלוֹם וְרוֹדֵף שָׁלוֹם, אוֹהֵב אֶת הַבְּרִיּוֹת וּמְקָרְבָן לַתּוֹרָה'** - זוהי מידתו של אהרן הכהן, שהוא רוצה רק לקרב את כולם להקב"ה! זו מידתו! 'אבל הוא כהן גדול'... **אכן כן, הוא כהן גדול, אבל כשהוא צריך עכשיו לעסוק בשלום־בית - הוא רץ עם המעיל והאפוד והוא כבר עושה שלום־בית...** ומובא באבות־דרבי־נתן, שהיו אלפים של ילדים שנקראו **'אהרן'** - כי עשה להורים שלום־בית, וקראו את הילדים על שמו...

וזהו: **'אוֹהֵב שָׁלוֹם'** - צריכים **לאהוב** את **השלום**! יש בני־אדם שלצערנו במקום להיות **'אוֹהֵב שָׁלוֹם'** הוא **'אוהב מחלוקת'**... יש בני־אדם שהם "חיים" על מריבות

ז. כך רגיל אצל הליטאים להגיד - **"לשון הזהב"** של הרמב"ם, ואכן זה באמת כך!

ומחלוקת... ואצלם זה דבר תמידי - בין אחרים, בתוך הבית... מרוב שהוא רגיל בזה הוא חושב שיש 'רוגע' רק בבית־החיים... **בבית שלי שיהיה רוגע ושלום? הוא בכלל לא מבין את השפה הזו...** אבל אהרן הכהן הוא **'אוֹהֵב שָׁלוֹם'** - הוא אוהב בכל מקום שיהיה שלום, זה הולך לו תמיד בחיים - **'אוֹהֵב שָׁלוֹם'**, וכשהוא שומע איזו מחלוקת וכו' - זה ממש כואב לו!

ואם אדם **'אוֹהֵב שָׁלוֹם'** - מה השלב הבא? שהוא יהיה **'רוֹדֵף שָׁלוֹם'** - הוא רודף אחר השלום! הוא לא מחכה שזה יבוא אליו... הוא רוצה ומוכרח לרדוף אחר השלום! הוא רואה שיש איזו בעיה, יש זוג שלא מסתדרים, יש בני־אדם שלא מסתדרים - הוא רודף לעשות שלום ביניהם!

חכמינו הקדושים אומרים (במדב"ר יט, כז) על הפסוק (תהלים לד, טו) **"בַּקֵּשׁ שָׁלוֹם וְרָדְפֵהוּ" - 'בַּקֵּשׁ שָׁלוֹם' בִּמְקוֹמְךָ, 'וְרָדְפֵהוּ' בְּמָקוֹם אַחֵר**; אתה "מבקש שלום", אז אתה מחכה ומצפה שכולם יהיו בשלום איתך, אבל גם תרדוף אחר השלום במקום אחר!

אם אתה מתנהג "כמו בן־אדם" - יהיה לך שלום! זה המפתח בשלום־בית! בעל אומר 'זאת לא אשמתי, זו אשמה שלה'... אשה אומרת: 'זו אשמה של בעלי'... **אבל אם אדם הוא "אוהב שלום" באמת - אם הוא "איש שלום" - אין אִתּוֹ מריבות!** הרי אי־אפשר לריב עם קיר... הקיר לא יחזיר לך... הקיר הוא עומד! וכי תשבור ותהרוס אותו?! תתחיל לריב אִתּוֹ?!... תנסה לריב אִתּוֹ כמה שתרצה - לא יעזור לך כלום... **אותו דבר אדם שהוא "אוהב שלום" והוא "איש שלום" - אי־אפשר לריב אִתּוֹ!**

דוד המלך אומר בתהלים (קכ, ז): **"אֲנִי שָׁלוֹם"** - אני איש שלום, **"וְכִי אֲדַבֵּר הֵמָּה לַמִּלְחָמָה"** - אני מתחיל לדבר, ופתאום הם נלחמים אִתִּי... אבל "אני שלום"! רבינו אומר על הפסוק הזה (ליקו"מ ח"א סי' רלט), שֶׁכָּל הדיבורים מגיעים משלום **אם יש לאדם שלום - הוא יכול להתבודד!** אדם שאין לו שלום, והוא תמיד שרוי במריבות - הן בבית, והן בחוץ - אדם כזה הוא לא יכול להתבודד... אין לו ישוב־הדעת, והוא לא יכול להתבודד אפילו מעט, כי כל מחשבתו היא איך לנקום באחרים ומה יעשה להוא וההוא... **בתוך התפילה כבר יש לו תוכניות - 'אסדר' את זה ואת זה, אחזיר לזה ולזה, אנקום בזה ובזה...** וגם בבית - כל המוח שלו תמיד עסוק בזה, ואי־אפשר לו להתפלל... אי־אפשר לו לצמצם את המוח שלו בתפילה!

ועל־כן, אומר רבינו, צריך כל אחד לפני התפילה לקבל על עצמו מצות עשה של "וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ כָּמוֹךָ" (כמובא בדברי האריז"ל, ומודפס בסידור 'עת־רצון' קודם "מַה טֹּבוּ": **"הֲרֵינִי מְקַבֵּל עַל עַצְמִי מִצְוַת עֲשֵׂה שֶׁל וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ כָּמוֹךָ"**; ולא מספיק רק לומר את זה, כי **'להגיד'** את זה - זה דבר אחד, ו**'להרגיש'** את זה - זה עוד דבר...

ומצוה זו של **"וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ כָּמוֹךָ"** היתה לנו בבפרשת שבוע שעבר - פרשת 'קדושים', ודיברנו בעניין **'רֵעֲךָ'** - שסובב על **חבר**, וכן סובב על **האשה** - היא ג"כ נקראת 'רֵעֲךָ', ורבינו מסביר (ליקו"מ ח"א סי' קסה): **'רֵעֲךָ'** היינו אפילו דברים הנראים לך **'רָעִים'** - גם את זה תאהב, כי **"כָּמוֹךָ"** תדע **"אֲנִי ה'"** - כפי מה שאתה, אני מתנהג איתך עם חסד ורחמים גדולים [כמבואר שם].

הכלל, אשרי אדם שהוא **"איש שלום"**, והוא מקבל על עצמו מצוה זו קודם התפילה, ומחליט: **אני עכשיו מוחק מעצמי את כל המחשבות הזרות וכל התוכניות של להתנקם בפלוני, 'לסדר' את אלמוני, לעשות כך וכך לאשתי... זהו! הפסקתי! "וְאָהַבְתָּ לְרֵעֲךָ כָּמוֹךָ"!** ומעתה תהיה לו אפשרות להתחיל להתרכז בדיבורי התפילה, כי אם לא - איננו יכול לצמצם את המוח ולהתפלל כראוי...

רבינו אומר (ליקו"מ ח"א סי' ל), שֶׁכָּל הבלבולים שיש לאדם במשך היום - הוא עסוק בעבודה, בעסקים וכו' - בעת שהוא מתפלל, אז פתאום מגיעים אליו כל הבלבולים וכל המחשבות הזרות... ורבינו מלביש את זה בפסוק (תהלים קו, ב) **"מִי יְמַלֵּל גְּבוּרוֹת ה'"** - אדם שמתחיל לדבר גבורות ה' ולהתפלל להקב"ה, **"יַשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ"** - **'תְּהִלָּתוֹ'** לשון בלבול [וכמ"ש (איוב ד, יח) "וּבְמַלְאָכָיו יָשִׂים **תָּהֳלָה**"], כלומר: מיד כשאתה מתחיל למלל גבורות ה' - פתאום נשמעים כל הבלבולים... ומהם הבלבולים האלה? זאת יבחן האדם בעצמו: פתאום נכנסים לו לראש כל העניינים שהוא צריך לסדר, וגם כל מה שהוא צריך להגיב - 'אשתי אמרה לי ככה' וכו'; כל התוכניות האלו מתחילות בתפילה...

ובדרך אגב נזכיר מה שאמרו צדיקים: **כל תכנית וכל דבר שעולה על דעת האדם באמצע התפילה, יֵדַע בבירור שזה יהיה בטל ומבוטל, ולא יצליח כלל וכלל!** הנה בנית בתוך התפילה 'בנין שלם' של סידורים ועניינים... בנית את 'מגדלי התאומים'... **דע לך שלא יתחיל ולא יצא מזה שום דבר! הכל יתבטל לגמרי!**

וכן־הוא במציאות - אחרי הכל עשית "עושה שלום", ופתאום שכחת מהכל... אתה מיד מתעורר: 'איפה הייתי? הייתי באמצע התפילה... הייתי בכל המקומות כולם'... **אז אם באמצע התפילה פתאום נופל לך איזה רעיון - 'ואוו, זה רעיון נפלא'... - תשכח מהרעיון ה"נפלא" הזה! זה בוודאי מן השמים לא יהיה!**

זה מה שאומר רבינו בתורה ל' הנ"ל - שכל הבלבולים מגיעים לאדם בתוך התפילה, ומהי העצה? על זה אומר רבינו בתורה רל"ט: **"אֲנִי שָׁלוֹם"** - אני 'איש שלום'; כי אדם צריך **לבקש שלום**, וכמאמרם ז"ל שהזכרנו: **"בַּקֵּשׁ שָׁלוֹם וְרָדְפֵהוּ" - 'בַּקֵּשׁ שָׁלוֹם' בְּמְקוֹמְךָ, 'וְרָדְפֵהוּ' בְּמָקוֹם אַחֵר**; תתנהג במידתו של אהרן הכהן! **"מידתו של אהרן הכהן" היתה שהוא תמיד מחפש**

את השלום, והוא דמות ודוגמא של שלום!

אם מהפכים את אותיות **'אַהֲרֹן'** הן אותיות **'נְרֹאֶה'** - מה זה **'נְרֹאֶה'**? לא רק שהוא **'רואה'**, אם גם **'נראה'**! יש ענין של **"רואה ואינו רואה"** - צדיקים הגיעו לפעמים לכזאת דביקות להקב"ה, שהיו 'אינם נראים'... מספרים על הרבה צדיקים בשואה, שהגיעו הנאצים ימ"ש, ופתאום הצדיק עמד במקומו ודיבק את עצמו בהקב"ה, והנה לא רואים אותו... אוויר! ומודפסים הרבה סיפורים כאלה על צדיקים, שהיו אנשים שעמדו שם וראו איך עברו הרשעים ימ"ש על־ידם ולא ראו אותם... כאילו זה אוויר... וזו מדרגה שנקראת **"רואה ואינו נראה"** - אדם הוא חי ורואה, אבל הוא נכלל לגמרי בהקב"ה, שהוא אין־סוף... וכי אדם יכול להגיד שהוא רואה את הקב"ה?... **אבל אדם שזוכה בכל דבר הוא רואה אלקות, רק שזה "רואה ואינו נראה"...**

אז **'אַהֲרֹן'** זה אותיות **'נְרֹאֶה'**, דהיינו שאם אדם רוצה להיות **"אוהב שלום ורודף שלום"** כמידתו של אהרן, עליו להיות **'דמות'** של "אוהב שלום" - האדם הזה אוהב שלום! זה כל המוח שלו - הוא רוצה שלום! שזה **"אֲנִי שָׁלוֹם"**, אבל מה עושים עם **"וְכִי אֲדַבֵּר הֵמָּה לַמִּלְחָמָה"**? אני מדבר בשלום, אני רוצה לעזור לכולם, אני רוצה לקרב את כולם, אבל **"הֵמָּה לַמִּלְחָמָה"** - הם במלחמה... **על מה אתה לוחם?! את מי אתה רוצה לנצח?! אתה לא מנצח אף־אחד, אתה מנצח את עצמך! מה אתה רוצה?!...** אבל זהו פגם המחלוקת... ועיקר העצה שאדם יהיה **"אוֹהֵב שָׁלוֹם וְרוֹדֵף שָׁלוֹם"**!

ומסיימת המשנה: **"אוֹהֵב אֶת הַבְּרִיּוֹת וּמְקָרְבָן לַתּוֹרָה"** - אתה 'אוהב שלום ורודף שלום'? עכשיו תאהב את הבריות ותקרב אותם לתורה! **שתית ממי־המעיין? אתה יודע שיש באר שיכולים לשאוב ממנו מים־חיים? אתה יודע איפה מוכרים[ה] לימודים טובים - "באר מים חיים"? תתן גם לאחרים!**

ענין של **"באר מים חיים"** מרמז על לימודי צדיקים, וכמו שמובא בדברי צדיקים על ענין **'בארות'** שזה ענין **'בארות של תורה'** ו**'בארות של אלקות'** שהצדיקים שואבים לנו (וכן בדברי רבינו בתורה כ', שרבינו מדבר מבארה של מרים וכו'), כי **'באר'** מרמז על דברים גדולים; אותיות **"באר"** זה יחוד - זה דבר גדול מאד! שזה ענין של **"באר העליון"** - יש בארות עליונים! וכמ"ש אצל יעקב אבינו כשהגיע ללבן ופגש את רחל, שהתקבצו כל הרועים והיתה אבן על פי הבאר, ו'אבן' זה היצר־הרע (כמובא בגמרא), כי הוא סותם את הבאר שלא יוכלו לשאוב מים חיים.

וכן היה אצל אברהם ויצחק - שהפלשתים סתמום, וכמ"ש (בראשית כו, טו) **"וְכָל הַבְּאֵרֹת אֲשֶׁר חָפְרוּ עַבְדֵי אָבִיו בִּימֵי אַבְרָהָם אָבִיו סִתְּמוּם פְּלִשְׁתִּים"** - פלשתים הם ליצנים

ה. לא מוכרים בכסף... לא רוצים ממך כסף! 'מוכרים' הכוונה שמפרסמים ומדברים מלימודים טובים!

ונואפים, ה' ישמור, והם סותמים את הבאר הקדושה... **צדיקים מדברים, ובאים אותם שעושים ליצנות - 'לא צריכים את זה, אנחנו מבינים יותר טוב' וכו', זה כלליות הפלשתים, הם הליצים!**

ולא צריכים להתפעל מהם כלל, וכמו שעשה יצחק אבינו - "**וַיָּשָׁב יִצְחָק וַיַּחְפֹּר אֶת בְּאֵרֹת הַמַּיִם אֲשֶׁר חָפְרוּ בִּימֵי אַבְרָהָם אָבִיו**" (שם, יח), ואף שהיתה עליו מחלוקת, וכמ"ש שם "**וַיִּקְרָא שֵׁם הַבְּאֵר עֵשֶׂק כִּי הִתְעַשְּׂקוּ עִמּוֹ**", המרמז על ענין של מחלקות, עד שהגיעו סוף־כל־סוף ל"**בְּאֵר שָׁבַע**" - שם היתה באר שלא רבו עליה, ושם היה שלום. **כי הצדיקים לא מתייאשים, והם ממשיכים וממשיכים!** ומדוע? כי הניצחון שלהם עם אמת! **מה הם רוצים? הם רוצים רק להרבות שלום בעולם!** זו כל כוונתם - **'אֹהֵב אֶת הַבְּרִיּוֹת וּמְקָרְבָן לַתּוֹרָה'**, אהרן הכהן רוצה לקרב את כולם אל התורה!

כשאדם הולך להפיץ - זו הזכות הגדולה שלו, וזה הסימן שהוא **'אֹהֵב אֶת הַבְּרִיּוֹת וּמְקָרְבָן לַתּוֹרָה'** - הוא מקרב אותם אל התורה הקדושה, הוא מקרב אותם אל ה"**באר**", הוא מגלה להם שיש תקוה! אדם כבר מיואש - 'מי צריך אותי'... אתה פוגש בן־אדם ברחוב - כל־מיני מקומות שונים - והוא אומר בייאוש: 'מי צריך אותי'... ואתה אומר לו: **צריכים אותך! הקב"ה אוהב אותך!** 'לא, אתה לא מכיר אותי'... **אני מכיר אותך, אני יודע בדיוק מה אתה אומר... אני נולדתי בדיוק ככה, ואני מבין היטב את הכאב שלך, אבל תיקח את הספר הזה ותקרא בו, ותראה שאני לא משקר... תראה מה כתוב פה!**

והטבע מראה, שאדם שהוא מסתכל ב'עין־אמת' - זה אצלו כ"**מַיִם קָרִים עַל נֶפֶשׁ עֲיֵפָה**" (משלי כה, כה), הוא באמת מתעורר מאד! הוא מתפעל - 'באמת יש דבר כזה?'... ואמנם לא בכל פעם 'על המקום' זה פועל את הפעולה, **אבל זה עושה רושם!** ואם יש לאדם זכות מן השמים, מגיעים אליו עוד הפעם ועוד הפעם, הוא מקבל עוד קונטרס ועוד קונטרס, אז הוא מתחיל לראות ש"יש פה משהו רציני"... **יש כזאת "באר"!** והוא מיד שואל: 'איפה מוכרים את המים הללו?'... והוא מתחיל לחפש, ואם הוא רציני - הוא יגיע! ואם הוא יגיע - יתהפכו לו כבר כל החיים, החיים שלו ושל משפחתו!

הכלל, אדם צריך להיות חזק מאד ב'**כלי זינו של משיח**' - מגלה לנו רבינו: **זה ה"דיבור"!** הן דיבורי תורה והן דיבורי תפילה, וכן "**דיבורי שלום**" - שהדיבור שלו יהיה "**דיבור של שלום**"! שיתקיים אצלו "**אֲנִי שָׁלוֹם וְכִי אֲדַבֵּר**" - זה מה שאני מדבר, רק 'שלום'! ומה ש"**הֵמָּה לַמִּלְחָמָה**" - בני־אדם שלא מבינים את זה הם לוחמים בזה? הם מסכנים... **אבל אני ממשיך!** אסור לאדם להתפעל משום דבר, הוא צריך להמשיך ולגלות יותר - **'אני ממשיך לגלות את זה! ואני אומר לך - בוא, תבוא לכאן, ותשמע ותקבל דיבורים כאלה!'...**

ואכן, אם יש לאדם 'אגו' ו'ישות' - זה לא יתן לו לבוא ולהתקרב... הוא יטען: 'אני כבר מבין את הכל, אני לא צריך'... **אם אתה אומר שאתה מבין הכל - סימן שאתה לא יודע כלום!** אבל אדם שיש לו שכל - הוא מסתכל על הדבר "בלי ניצחון", **'אני לא רוצה לנצח אותך, אני רוצה להגיע ל"אמת"! אני מחפש את ה"אמת", ולשם אני רוצה להגיע!**' - אתה רוצה להגיע ל'אמת'? אתה תגיע סוף־כל־סוף! הן ל'**אמת**' והן ל'**אמת לאמיתו**'!

פעם רבי נתן שאל את רבינו: 'חמי רוצה למנות אותי לרב, אעשה זאת?' ענה לו רבינו: 'בוודאי, איזו שאלה?'... - צריכים רב שיורה לרבים דרך התורה. שאל רבי נתן: '**רבינו מתכוון באמת?**' - רבי נתן הוא החכם הגדול, וידע איך לדבר עם רבינו... ושאל האם רבינו מתכוון באמת. ענה לו רבינו שאכן זה באמת.

אבל רבי נתן הוא חכם, והוסיף לשאול: '**רַבֵּנוּ מִתְכַּוֵּן בָּ"אֱמֶת לַאֲמִתּוֹ"?**'... הבחין רבינו שיש לו תלמיד שמחפש '**אמת לאמיתו**', וענה ואמר לו: "**אַתָּה מְחַפֵּשׂ 'אֱמֶת לַאֲמִתּוֹ'? תִּשָּׂאֵר פֹּה! תַּעֲמֹד פֹּה אֶצְלִי!**"... - 'אינך צריך להיות רב או מו"צ, תישאר אצלי!'.

כי זה הענין של רבינו - רבינו מגלה את ה'**אמת לאמיתו**'! שזה אדם שמחפש רק את האמת - '**אֲנִי צָרִיךְ שָׁלוֹם־בַּיִת, זֶה מַה שֶּׁאֲנִי צָרִיךְ! זֶה מַה שֶּׁאֲנִי רוֹצֶה! אֲנִי לֹא רוֹצֶה לִהְיוֹת "הַמְנַצֵּחַ"!**

בספר תהלים חוזרים הרבה על המילה "**לַמְנַצֵּחַ**" [בספירת־העומר מזכירים זאת אחר הספירה - "לַמְנַצֵּחַ בִּנְגִינוֹת"], ומה הענין של "**לַמְנַצֵּחַ**"? דוד המלך הוא "**מְנַצֵּחַ**" אמיתי! **וזה כל אדם שאומר תהלים "עם אמת", והוא מתעורר: את מי אני מנצח? אני רוצה לנצח את היצר־הרע, את הקליפות, אני רוצה "נְצוּחַ" אמיתי - "נְצָחוֹן" עם אמת!** זה ענין ה'**למנצח**' שמזכירים במזמורים רבים בספר תהלים.

זה מה שמגלה רבינו בתורה קכ"ב הנ"ל, שרבינו אומר על הפסוק "**וְגַם נֵצַח יִשְׂרָאֵל לֹא יְשַׁקֵּר**" - '**מִדַּת הַנְּצָחוֹן לֹא סוֹבֵל אֶת הָאֱמֶת**'; וזה 'עניינא דיומא', כי היום בלילה סיימנו את ספירת ה'**נצח**' של ימי הספירה - '**מַלְכוּת שֶׁבְּנֶצַח**', ומה הענין של '**מַלְכוּת שֶׁבְּנֶצַח**'? **להמליך** את **הנצח** - שיהיה 'מלכות שמים', משיח־צדקנו **מלך־המשיח** יבוא ותהא ה'**מלכות**' של '**נצח**', שזה רומז כמובן ללימודי רבינו הקדוש.

והנה סדר התורות של 'ליקוטי־מוהר"ן', לא לחינם נסדר כמו שהוא, ובפרט חלק א' - שהודפס בחיי רבינו ז"ל, שהיה סדר התורות בהכוונת רבינו ז"ל, ואמנם יש לפעמים תורות שהוסיף רבי נתן 'פה ושם', אבל בוודאי **בשבילנו ולפי הנוגע לנו**, כל התורות שיש בליקוטי־מוהר"ן - **מאתיים שמונים ושש** בחלק א', **ומאה עשרים וחמש** בחלק ב' - עלינו **לדעת להבין ולהאמין** שכל תורה נמצאת במקום מדויק, ובוודאי יש **חשבון־צדק** בזה, ואכן אפשר לבנות על

זה דברים נפלאים[1].

אז רבינו מגלה בתורה **קכ"ב** על הפסוק **"וְגַם נֵצַח יִשְׂרָאֵל לֹא יְשַׁקָּר" - 'מִדַּת הַנְּצָחוֹן לֹא סוֹבֵל אֶת הָאֱמֶת'**; ואחריה מגיעה תורה **קכ"ג**, ולאחריה תורה **קכ"ד**, ובה רבינו אומר את אותו ענין של תורה קכ"ב: רבינו מזכיר את הגמרא (פסחים קיט): **'שִׁיר מִזְמוֹר לַמְנַצֵּחַ - זַמְּרוּ לְמִי שֶׁמְּנַצְּחִין אוֹתוֹ וְשָׁמֵחַ'**; כלומר: מה פירוש **'שִׁיר מִזְמוֹר לַמְנַצֵּחַ'**? **'מְנַצֵּחַ'** בפשטות הוא מי שהיה **'מנצח על כלי שיר'** בשירת הלווים בביהמ"ק; ועל זה אומרת הגמרא: **'זַמְּרוּ'** - תתנו שבח וזמרה **'לְמִי שֶׁמְּנַצְּחִין אוֹתוֹ וְשָׁמֵחַ'** - אומר רבינו: **כשאדם אומר תהילים ומתפלל, הוא מחפש לנצח, כביכול, את הקב"ה; לא שהוא בא ומקנטר ח"ו, אלא הוא מנצח בדיבוריו: 'רַחֵם עָלַי, אַל תַּקְפִּיד עָלַי'** - הוא מרגיש שיש איזה דין ח"ו, אז הוא רוצה לנצח את הדין, שהקב"ה ימחל לו ויוותר לו; והנה, אם אדם סתם חושב שהקב"ה יוותר לו - על זה אמרו חכמינו הקדושים: 'כל האומר הקב"ה ותרן הוא, יוותרו מעיו'; כי אין דבר כזה! אבל אדם שהוא **"מְנַצֵּחַ"** - הוא מתפלל ומבקש ואומר תהילים וכו' - **הקב"ה אוהב את זה!**

זה מה שאומרים חכמינו הקדושים: **'שִׁיר מִזְמוֹר לַמְנַצֵּחַ - זַמְּרוּ לְמִי שֶׁמְּנַצְּחִין אוֹתוֹ וְשָׁמֵחַ'**; הקב"ה כביכול אוהב את זה! **אתה מנצח אותי? אדרבה!** וכלשון דברי הנביא (ישעיה א, יח): "לְכוּ נָא וְנִוָּכְחָה יֹאמַר ה'" - בואו ו**'נתווכח'**... אדם בא לפניו יתברך וטוען: **'רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, יֵשׁ לִי יָצֶר־הָרָע, וַאֲנִי מַמָּשׁ מִשְׁתַּגֵּעַ! מַה אֶעֱשֶׂה?!'**... יש לו יצר־הרע כ"כ עב וגס, והוא לא יודע מה לעשות... והוא ממשיך: **'מִי עֲשָׂה אֶת זֶה, רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם? הֲרֵי אַתָּה, רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, בּוֹרֵא הָעוֹלָם, וַאֲנִי אֵינֶנִּי יוֹדֵעַ אֵיךְ לְהִסְתַּדֵּר אִתּוֹ'**... אז אמנם מצד אחד זה נראה כמו 'ניצוח', **אבל הקב"ה שמח בזה! הקב"ה רוצה לשמוע את זה! 'תגיד לי, אדרבה! אני רוצה לשמוע איך זה כואב לך ואתה רוצה כבר להיפטר מזה'! הקב"ה שמח עם זה!**

והתורה הזו היא בעצם המשך לדברי רבינו בתורה **קכ"ב** - שם אומר רבינו שהניצחון צריך להיות עם אמת, ופה - בתורה **קכ"ד** - אומר רבינו שהקב"ה שמח כשאדם מנצח אותו, כביכול, כי זה ג"כ ניצחון עם אמת.

אבל יש תורה אחת בין שתי תורות אלו - תורה **קכ"ג** (ברוב הדפוסים שלושת התורות הללו

---

1. אם רבינו אמר שאפשר לדייק בספרו ובדבריו כמו בלשון של פסוק, נמצא שכל הספר הוא **'ספר תורה'**, ובתורה בוודאי יש סדר מדויק על כל דבר... למה 'אין מוקדם ומאוחר בתורה'? כי הקב"ה רצה שיהיה דייקא כפי הסדר הזה, וממילא אין "מוקדם" או "מאוחר"...
יש שיחה בשיחות־הר"ן, שרבינו אומר: אם היה הכל כתוב בתורה "כסדר", היו יודעים בדיוק את החשיבות של כל מצווה, והעונש של כל עבירה, ולכן לא נכתבה כסדר הרגיל **לעינינו**, ולכל הפרשיות יש סדר.

נדפסו בטור אחד), ומה מובא בתורה קכ"ג? שם אומר רבינו: **"הָעִקָּר וְהַיְסוֹד שֶׁהַכֹּל תָּלוּי בּוֹ, לְקַשֵּׁר עַצְמוֹ לְהַצַּדִּיק שֶׁבַּדּוֹר"**; וזה הגשר המקשר בין שתי תורות אלו: **איך אפשר לאדם להגיע לדבר כזה שהניצחון שלו יהיה עם 'אמת'[ז]? ואיך יזכה האדם להגיע לדבר כזה של "לנצח כביכול את הקב"ה" בתפילותיו, ולתנות לפניו 'רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, קָשֶׁה לִי! מַה אֶעֱשֶׂה?![ח]... על זה מגיעה באמצע תורה קכ"ג, שבה מגלה רבינו: 'הָעִקָּר וְהַיְסוֹד שֶׁהַכֹּל תָּלוּי בּוֹ, לְקַשֵּׁר עַצְמוֹ לְהַצַּדִּיק שֶׁבַּדּוֹר' - הצדיק שבדור הוא ילמד אותך איך להיות 'נצחן' עם אמת! הוא ילמד אותך איך לנצח, כביכול, את הקב"ה, הוא ילמד אותך! הוא יגלה לך איך ללמוד תורה, הוא יחזק אותך מאד!**

אדם שזוכה להיות מקושר לצדיק - הוא זוכה ל**'מַלְכוּת שֶׁבְּנֶצַח'**, זו הספירה של היום, שהוא זוכה **להמליך** את הקב"ה - שהוא **'נֶצַח'**, הוא **ממליך** את הצדיקים - שהם **'נצח'**, רבינו הקדוש נקרא **'סְפִירַת הַנֶּצַח'**, וזה יעמוד **לָנֶצַח**, וכמו שאומרים: **"אָמֵן נֶצַח סֶלָה וָעֶד"** - לשון של **נצחיות**, שזה יהיה הסוף של כל העולם כולו - שהקב"ה ינצח בעזרת השם, ויעמוד קיים לעד ולנצח נצחים!

הקב"ה יעזור, שנזכה באמת שיתגלה האור של משיח, כל אחד יביא את החלק של משיח שלו בעולם, ויתקבצו כל החלקים ביחד, ויתגלה משיח לכל העולם כולו בעזרת השם, ויהיה הגאולה השלימה!

ז. לא שהוא צריך לנצח את אשתו ולעמוד על דעתו 'אני צודק'... **נגיד שאתה צודק, ומה יהיה עם ה'צדק' הזה? 'כלום' ו'שום דבר'!**

ח. **תגיד את זה להקב"ה!** לא סתם מתוך ייאוש - מה אעשה... אלא **בתפילה!**

הקו החדש שיתן לכם בכל יום

התחזקות

עדכונים | שיעורים | שיחות וסיפורים

073.388.6654

באה"ב: 605.477.4445

breslev.shely@gmail.com

שידור השיעור השבועי מתקיים מדי שבוע:

בני ברק
ביהמ"ד 'היכל הקודש' - ברסלב'
רח' יהודה נחשוני 32
ביום ב' בשעה 21:30

נתיבות
ביהמ"ד 'היכל הקודש' - ברסלב'
רח' הפלמ"ח 9
ביום ה' בשעה 21:00

בית אל
ישיבת תפארת בניהו
- היכל הקודש
ביום ה' בשעה 21:00